

Pregària per a una carretera

Si agafem qualsevol enciclopèdia i cerquem la paraula *carretera*, no ens xocarà veure la definició.

...«via de comunicació generalment pavimentada, que permet la circulació simultània i en dos sentits, d'automòbils, a través de dues o més vies de circulació. La construcció de les carreteres modernes és efectuada mitjançant un estudi previ del traçat òptim, l'aplicació de las solucions tècniques adequades a fi de facilitar-hi el trànsit de vehicles de motor amb un màxim de velocitat i de seguretat, etc., etc....».

El que ens pot sorprendre, en tot cas, és situar-nos en la carretera natural de Caldes de Montbui a Santa Eulàlia de Ronçana i veure el fastigós estat en que es troba el traçat entre l'encreuament de la comarcal que va a Granollers i el terme de Can Maset, sobretot el tros de davant del Club de Tennis Font d'Abril.

En efecte, més que una carretera sembla un torrent per on les aigües de pluja corren alegre i desordenadament, emportant-s'en pendent avall els quatre cabassets de grava i sorra que un bon dia va suggerir, com adobament, amb una ostentació de brillant saviesa, un Conseller de l'Ajuntament de Santa Eulàlia de Ronçana. Això no obstant, per mitjà del fervorós interès que sempre ha tingut aquest Municipi, sobre tot, en la persona del Excm. Batlle, es va procedir a l'aixecament de la calçada seguit d'un escampall de terra i grava.

La idea era que fós un treball provisional mentre s'esperava la pavimentació definitiva. No ha estat així, i aleshores qualsevol semblança de l'actual vial amb una carretera té molt a desitjar.

Llevat que suposo coneixedors del problema que ens plany a tots els components de l'Autoritat Municipal, jo invito per mitjà d'aquestes ratlles a que es passegin i trepitgin el terreny del que ha quedat de carretera i que comprovin amb els seus ulls i peus l'estat asimètric de les corbes, de les pendents, del tàlveg abonyegat enfront de les piscines, dels canvis de rasant, dels llargs clots produïts per la pluja en tots els punts principals, del peraltat, de les voreres, i així sense acabar mai.

No s'han aturat a pensar aquests responsables personatges, el sacrifici que ha representat i representa per nosaltres, la confortable autorització, presa unilateralment, de deixar circular per aquest camí, la línia d'autocars Sagalés?

Saben ells els vaillets que relliscant amb la bicicleta s'han trencat una cama i s'han assenyalat greument el colze o el genoll. Saben les patinades i esglais que hem tingut amb els nostres cotxes? Saben del perill constant que significa la condició deplorable en que es troba la nostre carretera. I abans, i per damunt de tot, saben el compromís que Santa Eulàlia de Ronçana va contreure amb tots nosaltres, en el moment que pel seu interès, benefici i progrés, vàrem decidir afincar-nos en aquesta bella terra. Saben que, a més del seu encís natural, necessitava vestir-se i perfeccionar-se d'acord amb el què s'espera d'ella.

Gairebé m'atreviria a dir que tots guitem i volem una Santa Eulàlia de Ronçana ben pròspera i, tret dels originaris del poble a qui pertany l'esforç per deure més directe, a l'entorn no ens hem negat mai a col·laborar. Doncs, ¿què fem, si estem perdent el temps?

J. Canals